

Republika Hrvatska
Općinski sud u Zadru
Stalna služba u Benkovcu
Stjepana Radića 10 23420 Benkovac

Poslovni broj: P-89/2025-39

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zadru, Stalna služba u Benkovcu, OIB: 78866932443, po sutkinji Danijeli Števanja, u pravnoj stvari tužitelja tužitelja Darko Šmehil iz Gornjeg Karina, Novo Naselje 171, OIB: 92869472424, zastupan po punomoćniku Zoranu Horvatiću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženice Addiko bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6 (ranije: Hypo Alpe - Adria bank d.d.), zastupana po Odvjetničkom društvu Kožul i Petrinović iz Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, 27. Kolovoza 2026.

p r e s u d i o j e

1. Odbija se glavni tužbeni zahtjev koji glasi:

„ I/ Utvrđuje se da je ništetan dio odredbe čl. 2., 3. i 4. Ugovora o kreditu broj: 236-166/2006 od dana 10.05.2006., zaključenog između tužitelja i tuženika, solemniziran kod javnog bilježnika Alkice Kolega Zubčić iz Zadra 15.05.2006. pod brojem OU-464/06-1, u dijelu u kojem je iskazana u valuti švicarski franak, i to dio koji glasi:

Čl. 2. IZNOS, NAMJENA I KORIŠTENJE KREDITA

„... u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 64.000,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita...“,

Čl. 3. KAMATNA STOPA

„...Kamata se obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama, po važećem srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja...“

Čl. 4. OTPLATA KREDITA

„... u kunsjoj protuvrijednosti 469,56 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja...“

II/ Utvrđuje se da je ništetan dio odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu

broj: 236-166/2006 od dana 10.05.2006., zaključenog između tužitelja i tuženika, solemniziran kod javnog bilježnika Alkice Kolega Zubčić iz Zadra 15.05.2006. pod brojem OU-464/06-1, u dijelu u kojem je iskazana u valuti švicarski franak, i to dio koji glasi:

Čl. 6. PROMJENLJIVOST KAMATNE STOPE

„...Nakon promjene kamatne stope, ista se mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke. Korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s promijenjenom kamatnom stopom....“

III/ Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 11.606,61 Eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 01.10.2015. pa do isplate s time da se obračunava do 31. prosinca 2022.g., po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a, od 01. siječnja 2023.g. do 31. prosinca 2023. godine, po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024. godine do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV/ Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 398,18 Eur

V/ Nalaže se tuženiku da nadoknadi tužitelju troškove parničnog postupka, zajedno sa zakonskim zateznim kamata od dana donošenja presude pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.“

2. Djelomično se odbija eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„ I/ Utvrđuje se da je ništetan dio odredbe čl. 2., 3. i 4. Ugovora o kreditu broj: 236-166/2006 od dana 10.05.2006., zaključenog između tužitelja i tuženika, solemniziran kod javnog bilježnika Alkice Kolega Zubčić iz Zadra 15.05.2006. pod brojem OU-464/06-1, u dijelu u kojem je iskazana u valuti švicarski franak, i to dio koji glasi:

Čl. 2. IZNOS, NAMJENA I KORIŠTENJE KREDITA

„...u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 64.000,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita...“, Čl. 3. KAMATNA STOPA „...Kamata se obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama, po važećem srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja...“

Čl. 4. OTPLATA KREDITA

„...u kunsjoj protuvrijednosti 469,56 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja...“

3. Djelomično se usvaja eventualno kumulirani tužbenog zahtjeva tužitelja koji glasi:

II. Utvrđuje se da je ništetan dio odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu broj: 236-166/2006 od dana 10.05.2006., zaključenog između tužitelja i tuženika, solemniziran kod javnog

bilježnika Alkice Kolega Zubčić iz Zadra 15.05.2006. pod brojem OU-464/06-1, u dijelu u kojem je iskazana u valuti švicarski franak, i to dio koji glasi:

Čl. 6. PROMJENLJIVOST KAMATNE STOPE

„...Nakon promjene kamatne stope, ista se mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke.. korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s promijenjenom kamatnom stopom...”

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6 da tužitelju DARKU ŠMEHIL, Novo naselje 171, Gornji Karin, OIB: 92869472424, isplati zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose s naslova ništetnih ugovornih odredbi o jednostranom mijenjanju kamatne stope i valutnoj klauzuli u CHF obračunate do dana izvršene konverzije 30.09.2015., u iznosu od 3.057,50 Eur, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos tekućom od 01. listopada. 2015. pa do isplate, koja se kamata obračunava od 01. listopada 2015. godine do 31. prosinca 2022.g., po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a, od 01. siječnja 2023.g. do 31. prosinca 2023. godine, po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024. godine do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Svaka stranka snosi svoj trošak ovog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 17. lipnja 2019. navodi da je 10.05.2006. kao Korisnik kredita s Hypo Alpe-Adria Bank d.d., čiji je tuženik slijednik sklopili Ugovor o kreditu broj: 236-6/2006 sa sporazumom, o osiguranju novčane tražbine, solemniziran kod javnog bilježnika Alkica Kolega Zubčić iz Zadra, F. Grisonono 9, po posl. brojem OU-464/06 od 15.05.2006., a kojim ugovorom se tuženik obvezao staviti na raspolaganje tužiteljici iznos od 64.000,00 CHF, protuvrijednost u kunama obračunata po srednjem tečaju Banke na dan korištenja kredita, dok se tužitelj obvezao isti iznos vratiti u 180 mjesečnih anuiteta nakon prijenosa kredita u otplatu. Mjesečni iznos anuiteta kredita je uz početnu kamatnu stopu 3,88% godišnje, iznosio je 469,56 CHF. Kredit dospijeva svakog prvog u mjesecu. Tužitelj podnosi ovu tužbu iz razloga što smatra da su predmetnim ugovorom o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača, na način da je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe i to prvenstveno odredbu koja se odnosi na ugovornu valutu uz koju je vezana glavnica - CHF (švicarski franak),\ te ugovornu odredbu\ kojom je tuženiku omogućeno da jednostrano mijenja kamatnu stopu, čime je ponašanje tuženika u trenutku sklapanja ugovora kao i za vrijeme njegovog trajanja predstavljalo zavaravajuću poslovnu praksu, a uslijed čega su dijelovi ugovornih odredbi Ugovora o kreditu ništetni. Napominje se da su povrede

ugovornih odredbi koje se navode u ovoj tužbi utvrđene pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj: P-1401/2012 od 04.07.2013. donesenoj u kolektivnom sporu koji radi zaštite prava potrošača pokrenula udruga Potrošač protiv osam banaka koje posluju u RH, između ostalog i tuženika. Tužitelj je kao korisnik kredita s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 236-116/2006. Člankom 2. utvrđen je iznos, namjena i korištenje kredita kredita: 64.000,00 CHF u kunama obračunata po srednjem tečaju Banke na dan korištenja kredita. U članku 3. utvrđeno je da se kamata obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju Banke za CHF na dan plaćanja. U članku 4. st. 3. otplata kredita ugovorena je da se kredit otplaćuje u 180 mjesečnih anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti 469,56 CHF obračunatih po srednjem tečaju banke na dan plaćanja. Ugovaranje valutne klauzule je dopušteno člankom 22. Zakona o obveznim odnosima, u dijelu zakona koji razrađuje načelo monetarnog nominalizma izražena u članku 21., a koje određuje da je dužnik dužan isplatiti onaj broj novčanih jedinica na koji obveza glasi. Korištenje valutne klauzule kao i indeksne klauzule te klizne skale za utvrđenje vrijednosti ugovorne obveze dopušteno je u RH na način da predmetne odredbe predstavljaju zaštitne vrijednosne klauzule kojima je svrha da očuvaju kupovnu moć novca u kojem je izražena obveza a u slučajevima dugotrajnijih poslovnih odnosa i kako bi se vjerovnik osigurao da će vrijednost primljenog iznosa kod ispunjenja odgovarati vrijednosti koja je bila ugovorena. Valutna klauzula je zaštitna klauzula koja služi zaštiti vjerovnika od gubitka vrijednosti novca, odnosno ugovara se da bi vjerovnik u trenutku povrata pozajmljenog iznosa dobio, pored ugovorenih kamata, i jednaku vrijednost glavnice koju je inicijalna dao dužniku. Prema tome, svrha valutne klauzule kao zaštitne klauzule je u tome da djeluje u situaciji kada se promijeni vrijednost novca - kune - naznačene na novčanicama (nominalna vrijednost) u odnosu na stvarnu kupovnu moć novca - kune - kao mjerila njegove vrijednosti. Hrvatska narodna banka monetarnom politikom štiti tečaj kune u odnosu na euro, tako da kuna u odnosu na euro u zadnjih deset godina nije pretrpjela značajniji pad. Inflacija je neznatna (uzevši u obzir koliko je porastao tečaj CHF u odnosu na euro). Dakle, tijekom otplatnog perioda spornog ugovora došlo je do aprecijacije švicarskog franka koji je porastao u odnosu na euro, a to se odrazilo na tečaj kune u odnosu na franak, iako je kuna u odnosu na euro ostala u istom odnosu. Banka kao trgovac u konkretnom pravnom poslu raspolaže informacijama o mogućim rizicima vezanja obveze za tečaj CHF, međutim tužitelj kao potrošač nije imao mogućnosti niti kapaciteta da uvidi sve moguće rizike niti posljedice koje bi iz istog proistekle. Dapače, prilikom ugovaranja predmetnog pravnog posla, banka je sporni "kreditni proizvod" s valutnom klauzulom u CHF prikazala kao povoljniji te je tužitelj, postupajući s povjerenjem prema kreditnoj instituciji, prihvatio tako prezentirane činjenice kao točne. Pritom tuženik nije transparentno prikazao niti izračune kamatnih stopa u kreditima vezanim za valutu EUR, tako da tuženik nije imao na raspolaganju sve informacije na temelju kojih bi mogao procijeniti koji je i zašto kredit uistinu povoljniji te je i na taj način uvjeren da pristane na valutnu klauzulu u valuti za koju se kasnije, suprotno uvjeravanjima tuženika, pokazala kao rizičnija. Važno je naglasiti da je tuženik svoje "kreditne proizvode" prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene proizvode i nije ostavio mogućnost da se pregovara o pojedinačnim ugovornim odredbama. Prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u pravnom poslu između tužitelja i tuženika, tuženik je propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja ugovora o kreditu, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, kao i zbog činjenice da je tuženik valutnu klauzulu ugovorio i koristio protivno

njenoj zakonom predviđenoj svrsi, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („NN“ 96/03), i to čl. 81 i 82, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj smatra da je dio odredbe članka 2., 3. i 4. Ugovora o kreditu koji se odnosi na valutnu klauzulu prema kojoj će se svaki povrat izvršen u kunama, obračunan u CHF, po srednjem tečaju banke na dan plaćanja, ništetan. Dužnost je tuženika, koja proizlazi iz odredbi o potrošačkom kreditiranju bila je da potrošaču, ovdje tužitelju, u pisanom obliku da sve potrebne informacije koje se odnose na ukupan iznos kredita, valutu u kojoj je nominirana glavnica ili uz koju je vezana glavnica, vrstu tečaja, kao i sve druge podatke koji su potrebni da bi potrošač donio informiranu odluku. Također dužnost je tuženika bila da prije sklapanja ugovora tužitelju pruži odgovarajuća objašnjenja koja bi tužitelju omogućila da procijeni da li je predloženi ugovor o kreditu prilagođen njegovim potrebama i njegovoj financijskoj situaciji i pojasni mu bitne značajke predloženog proizvoda i posebnih učinaka koje oni mogu imati na tužitelja. Svi ovi bitni podaci trebali su biti sadržani u ugovoru o kreditu. Ova obveza tuženika proizlazi i iz Zakona o kreditnim institucijama. Na ovakvo ponašanje u poslovnoj praksi tuženik je obavezan i samim načelom obveznog prava, a to su načela savjesnosti i poštenja s dužnom primjenom profesionalne pažnje. što se tiče pitanja nedopuštenosti i nepoštenosti odredbe o ugovorenoj valuti CHF tužitelj napominje da je o takvim ugovornim odredbama, na temelju kolektivne tužbe koju je podnijela udruga Potrošač protiv banaka, između ostalog i tuženika, svoju odluku u korist potrošača donio Visoki trgovački sud RH presudom pasi. broj: PŽ- 6632/2017 od 14. lipnja 2018., kojom je u tom dijelu potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013., utvrđujući da su tuženici povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03) i odredbama Zakona o obveznim odnosima. O ovom pitanju odluku u korist potrošača donio je i Europski sud za ljudska prava, i to u predmetima C-26/13 (presuda od 30. 4. 2014.) i C-51/17 (Presuda od 20. 9. 3 2018). Europski sud za ljudska prava je u presudi C-51/17 od 20.09.2018. izričito naveo: „ Članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena obvezuje financijske institucije da korisnicima kredita pruže dovoljno informacija kako bi potonji mogli donositi razborite i informirane odluke. U tom pogledu taj zahtjev znači da ugovornu odredbu o riziku promjene tečaja potrošač treba razumjeti na formalnoj i gramatičkoj razini, ali također u pogledu njezina konkretnog dosega u smislu da prosječni potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može ne samo znati za mogućnost deprecijacije nacionalne valute u odnosu na stranu valutu u kojoj je zajam denominiran već da može i procijeniti potencijalno značenje i gospodarske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze. Dakle, tužitelj kao prosječan potrošač u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, a zbog propusta tuženika da postupi u skladu sa svojim zakonskim obvezama, nije je su bile raspolagao s svim informacijama koje su bile potrebne kako bi donio razboritu i informiranu odluku. Ukratko, ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom su potrošaču nerazumljive, nepoštene pa

prema tome ništetne jer je banka prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustila informirati tužitelja. Do stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/2015, tužitelj je plaćao povećane anuitete zbog nezakonitih promjena kamatne stope i rasta tečaja CHF u odnosu na kunu. Tuženik je na taj način stekao bez osnove određeni novčani iznos koji tužitelj u ovome trenutku ne može s sigurnošću specificirati s obzirom na to da mu tuženik na traženje nije prije podnošenja tužbe dostavio potrebnu dokumentaciju. Ugovor o kreditu broj 36-116/2006 tužitelj i tuženik su sklopili na unaprijed formuliranom standardnom obrascu, te se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale, pa tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njihov sadržaj. U čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03) navedeno je da se odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Istim člankom propisano je da se I i 4 smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Prema ustaljenoj sudskoj praksi Europskog suda pravde sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji se na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poslovni subjekt, kako u pogledu pregovaračke snage tako i u pogledu razine obaviještenosti i položaju koji vodi do pristanka na uvjete koje je prethodno sastavio poslovni subjekt bez mogućnosti utjecaja potrošača na njihov sadržaj. U citiranom ugovoru u čl. 6. promjenljivost kamatne stope: ugovorene je da je kamatna stopa promjenjiva sukladno Odluci Banke o kamatnim stopama ili drugog akta Banke. Tužitelj smatra da je ugovorna odredba u dijelu koji se odnosi na promjenljivost kamatne stope sukladno izmjenama i dopunama Odluke o kamatama Banke ništetna. Naime, prilikom sklapanja ugovora o kreditu o ovoj ugovornoj odredbi tužitelj kao korisnik i tuženik nisu pojedinačno pregovarali i ugovorili egzaktno parametre o promjenljivosti kamatnih stopa i metode izračuna tih parametara, što je rezultiralo neravnotežom u pravima i obvezama ugovornih strana kao posljedicom jednostranog povećanja kamatnih stopa, a što za posljedicu kao nepoštena ugovorna odredba, sukladno čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača („NN" 96/03) ima ništetnost. Naime, kamatna stopa po prednje označenom ugovoru o kreditu tužitelja mijenjala se isključivo jednostranom odlukom tuženika te se o takvoj promjeni nije pojedinačno pregovaralo. S time u vezi, tuženik je svojom jednostranom odlukom mijenjao kamatnu stopu, te o istome obavješćivao tužitelja samo pisanom obavijesti bez da je za takvu promjenu tražio suglasnost tužitelja, tako da je za vrijeme trajanja ugovornog odnosa, kamatna stopa tužitelju je povećavana nekoliko puta, pa je s početne 3,88 % značajno rasla i to u vrijeme kada je vrijednost CHF rasla, što je rezultiralo značajnim porastom rate kredita. Prema predmetnoj ugovornoj odredbi dug tužitelja je postao promjenjiv element, na koji isti nije mogao utjecati iz razloga što je kamatu tuženik (banka) određivao jednostrano i samovoljno bez prethodnog pregovaranja s tužiteljem te je na taj način tuženik prouzrokovao znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja (potrošača), sve protivno načelu savjesnosti i poštenja. Prema presudi Europskog suda pravde od 30.04.2014. u predmetu posl. broj: C- 26/13 navodi se da čl. 4. stavak 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što u konkretnom slučaju znači da u ugovoru moraju na transparentan način potrošaču biti objašnjeni razlozi i pojedini mehanizmi promjene kamatne stope kao i odnos s drugim odredbama ugovora

odnosno općih uvjeta poslovanja koje se na to odnose tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci poslovni broj, PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., na temelju kolektivne tužbe korisnika kredita s istim ugovornim odredbama, zauzeo stav da su predmetne odredbe ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope čine ovisnom o odluci tuženika (banke) nepoštene, pa prema tome ništetne - što je osobito obrazloženo na str. od 53. do 67. navedene presude i rješenja, a u ovome predmetu se radi o takvom identičnom slučaju. U obrazloženju svoje odluke posl. broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., Visoki trgovački sud RH, također naveo je da odluka donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1 ZZP/09 obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Citiranu presudu Visokog trgovačkog suda potvrdilo je i Vrhovni sud RH svojom odlukom posl. broj: Revt-249/14 od 09. travnja 2015. Sukladno presudi VTS RH posl. broj PŽ-7129/13 od 13.06.2014., svaki iznos anuiteta viši od iznosa određenog u prvom otplatnom planu, smatra se nepošteno promjenjivim na štetu tužiteljice, slijedom čega je tuženik u obvezi vratiti tužitelju sve što je tužitelj platio iznad prvotne ugovorenog mjesečnog anuiteta. Što se pak tiče eventualnog prigovora zastare za podnošenje tužbe, tužitelj napominje da je to pitanje meritorne riješeno presudom Vrhovnog suda RH pod posl brojem: Rev-2245/17 od dana 20. ožujka 2018. godine, u kojoj je izričito navedeno da se pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241., te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. S obzirom na navedeno, tužitelj je osnovom nezakonito povećane kamatne stope preplatio, odnosno tuženik je stekao bez osnove, određeni novčani iznos koji tužitelj u ovome trenutku ne može specificirati s obzirom na to da mu tuženik na traženje prije podnošenja ove tužbe nije dostavio potrebnu dokumentaciju.

2. Tuženica u odgovoru na tužbu od 29. srpnja 2019. navodi da osporava osnov i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva te opreza radi ističe prigovor zastare. Tuženik ističe kako tužba nije razumljiva, odnosno kako nije razumljiv činjenični i pravni osnov tužbe te uopće predmet raspravljanja u ovom postupku, sve u smislu čl. 106. i 109. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014), a iz razloga kako slijedi. Iz tužbe naime proizlazi kako tužitelj, kao predmet raspravljanja u ovom postupku navodi ništetnost pojedinih odredaba ugovora o kreditu kojeg je sklopio s tuženikom te vraćanje stečenog bez osnove, iako su strane ugovora o kreditu, navedene odredbe zamijenile drugima i to s retroaktivnim učinkom pa stoga sporne odredbe više niti ne egzistiraju, kao što su se i sporazumjele oko iznosa kojeg tužitelj potražuje u ovom postupku. Drugim riječima, tužitelj je pravo čije ostvarenje traži u ovom postupku već ranije u cijelosti ostvario pa mu se stoga osporava pravni interes za vođenjem ovog postupka. Tuženik ističe kako su tužitelj i tuženik sklopili Aneks uz ugovor o kreditu kojim su konvertirali kredit, a sukladno za tuženika prisilnim odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/2015; dalje u tekstu: ZIDZPK). Spomenuti Zakon predstavlja snažnu i izvanrednu intervenciju države kojom je prije svega uspostavljen ravnopravan odnos korisnika kredita denominiranih u CHF s onima čiji krediti su bili denominirani u EUR, uspostavljena ravnoteža između ugovornih strana i kojim je zakonodavac cjelovito riješio pitanje restitucije potrošača. Navedenim ZIDZPK, u čl. 19.b, određeno je načelo

konverzije kredita koje određuje da se konverzija kredita denominiranog u CHF provodi na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR. U tom smislu se ističe i kako se za nepoštenu odredbu mora smatrati načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedena odredba ne bi postojala, a što je ostvareno kroz primjenu ZIDZPK i sklapanje Aneksa uz ugovor o kreditu. ZIDZPK je u pogledu presumirano nepoštenih i time ništetnih odredbi ugovora o kreditu, a čija ništetnost jest predmetom raspravljanja u ovom postupku, naložio tuženiku, ali i ostalim bankama, ponuditi tužitelju i ostalim potrošačima, konvertiranje istih u poštene i to s ex tune učinkom. Stoga sve i da je odredba o valutnoj klauzuli u CHF te o promjenjivoj kamatnoj stopi ništetna, takva ništetnost djeluje ex tune i smatra se da iste nikada nije niti bilo, a strane ugovora o kreditu su ju zamijenile dopuštenom odredbom o valutnoj klauzuli i uredili sve posljedice u smislu restitucije tužitelja upravo tužiteljevim prihvaćanjem Izračuna konverzije i sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu. Stoga se niti ne može raspravljati o ništetnosti odredba ugovora o kreditu za koje je prisilni propis presumirao ništetnost i naložio zamjenu istih dopuštenima kroz Aneks uz ugovor o kreditu, a koje radi navedenoga ne postoje. Naime, cilj utvrđivanja pojedinih odredbi ugovora o kreditu nepoštenima, i posljedično ništetnima, jest restitucija potrošača, ovdje tužitelja, a upravo je isto učinjeno ZIDZPK, prihvatom Izračuna konverzije od strane tužitelja i sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu, kojim se je upravo tužitelj usuglasio s ukupnim iznosom kojeg je tuženiku uplatio po osnovi otplate kredita s valutnom klauzulom u CHF, a u kojem iznosu su uključeni i iznosi koje sada tužitelj potražuje ovom tužbom (i radi povećanja kamatne stope i radi rasta tečaja CHF), te korištenjem tog iznosa za namirenje anuiteta po konvertiranom kreditu čija valutna klauzula (EUR) je dopuštena. Pritom, sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu, nisu konvalidirane iz perspektive zakonodavca presumirano ništetne odredbe Ugovora o kreditu već su iste, sukladno prisilnom propisu, zamijenjene dopuštenima s retroaktivnim učinkom, ex tune. Dodatno, tuženik naglašava kako je pored dopuštene valutne klauzule u EUR, Aneksom uz ugovor o kreditu ugovorena i kamatna stopa na način da je definiran parametar koji tuženik prati u kontekstu donošenja odluke o korekciji promjenjive kamatne stope, a koji je jasan i poznat potrošačima, kvalitativno i kvantitativno su razrađene uzročno-posljedične veze kretanja parametra i utjecaja tih kretanja na visinu promjenjive kamatne stope i određeno je u kojim se razdobljima razmatra donošenje odluke o korekciji visine kamatne stope (koje je bazno razdoblje te koja su referentna razdoblja). Uzevši u obzir navedeno, tužitelj predlaže Naslovnom sudu pozvati tužitelja da odredi o ništetnosti kojih ugovornih odredaba se raspravlja i u kojem dijelu njegovog kondemnatornog zahtjeva isti nije restituiran prihvaćanjem Izračuna konverzije i sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu. Kako je zakonodavac navedenim prisilnim propisom uredio način potpune restitucije potrošača, kao posljedicu presumirano ništetnih odredbi ugovora o kreditu (koje se odnose na valutnu klauzulu, a posredno i odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi), to tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka. Naime, pravo koje tužitelj traži ovom tužbom je isti ostvario kroz konverziju kredita na način da je suglasnošću volja ugovornih strana, kao posljedicu prisilnog propisa, sklopljen Aneks uz ugovor o kreditu, a koji po svojim učincima predstavlja res iudicatu u smislu ne postojanja procesnih pretpostavki za daljnje raspravljanje u ovom predmetu. Jer u čemu bi se sastojao pravni interes tražiti utvrđenje ništetnosti odredbe koja ne postoji? Kao i tražiti povrat nečega, a koji povrat su ugovorne strane svojim sporazumom uredile na drugačiji i dopušten način.

Također, i kondemnatorni zahtjev koji je predmetom raspravljanja u ovom postupku jest, a kako je prethodno navedeno, u potpunosti konzumiran prihvaćanjem Izračuna konverzije i sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu. Naime, upravo je iznos kojeg tužitelj potražuje u ovom postupku tuženik uzeo u obzir prilikom izračuna konverzije i za taj iznos (kao i za sve iznose određene ZIDZPK, koje je tužitelj uplatio radi namirenja anuiteta u CHF) umanjio obveze po konvertiranom kreditu u EUR. Sve navedeno kao posljedicu prisilnih odredbi ZIDZPK, a što je dodatno izraženo kroz volju ugovornih, ovdje parničnih, strana sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu. Kada bi tužitelj uspio sa svojim tužbenim zahtjevom na isplatu, upravo bi za taj iznos nastao manjak kod konvertiranog kredita jer je za isti iznos tuženik umanjio obveze tužitelja po konvertiranom kreditu, a pritom tuženik ne bi na raspolaganju imao sredstvo da ostvari povrat više priznatih uplata tužitelja. Radi navedenoga tužitelj ne može tražiti povrat onoga što je uplatio do dana sklapanja Aneksa uz ugovor o kreditu. U tom smislu potrebno je sagledati ne samo iznos preplate ili manjka na dan 30. rujna 2015.g., kao dan konverzije, nego i stanje glavnice izražene u HRK prije i poslije provedene konverzije. Sukladno navedenom, svi učinci presumirano nepoštenih ugovornih odredaba koje se odnose na valutnu klauzulu u CHF i posredno na odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, a koji se odnose na ništetnost i restituciju potrošača, anulirani su provedbom ZIDZPK od strane tuženika. Naslovnom sudu se pozornost posebno skreće na okolnost da je ZIDZPK bio predmetom ocjene ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske koji je Rješenjem broj: U-I-3685/2015. i dr. od 4. travnja 2017.g. (Narodne novine broj 39/2017) potvrdio sukladnost istoga s Ustavom Republike Hrvatske. Uz ostalo, u navedenom rješenju se navodi kako se zakonodavac odlučio na ovakvu izvanrednu intervenciju s retroaktivnim učinkom i kako bi se smanjila opterećenost općinskih sudova radi postupaka koje su ili koje će pokrenuti potrošači. . Kako je Ustavni sud Republike Hrvatske potvrdio suglasnost ZIDZPK s Ustavom Republike Hrvatske, kao sistemskog propisa kojim su obuhvaćeni svi potrošači korisnici kredita s valutnom klauzulom u CHF i kojim se konačno rješava pitanje) problematike valutne klauzule u CHF, usvajanje tužbenog zahtjeva bi značilo da se ZIDZPK, za koji Ustavni sud Republike Hrvatske utvrdio suglasnost s Ustavom, odnosio na nepostojeće potrošačke kredite i da je zakonodavac naložio bankama (pa time i tužitelju) da ponudi konverziju kredita uz valutnu klauzulu u CHF iako istih nema jer je takva valutna klauzula ništetna, prema navodima tužitelja. 20. To bi naime značilo da je zakonodavac donošenjem ZIDZPK naložio konverziju nečega što ne postoji, Ustavni sud Republike Hrvatske u postupku povodom prijedloga za ocjenu sukladnosti ZIDZPK s Ustavom Republike Hrvatske potvrdio ispravnost istoga, a na kraju tuženik trpi štetu jer pored toga što je tužitelja restituirao kroz konverziju to mora napraviti još jednom. Radi svega navedenoga, predmetom postupka može biti samo ispravnost izračuna konverzije, odnosno postupanje tuženika u skladu s ZIDZPK. Dakle, jedini egzistentni odnos između parničnih strana jest onaj koji proizlazi iz Aneksa uz ugovor o kreditu. Na navedenu okolnost, ali i okolnost da je za iznos kojeg tužitelj potražuje u ovom postupku tuženik umanjio obvezu tužitelja po konvertiranom kreditu, predlaže se provesti financijsko vještačenje. Slijedom navedenoga, predlaže se Naslovnom sudu tužbeni zahtjev tužitelja odbaciti radi nedostatka pravnog interesa, te obvezati tužitelja da naknadi tuženiku troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koju određuje čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od dana donošenja presude do isplate, u roku od osam dana od dana donošenja presude.

3. Tužitelj je u podnesku od 30. travnja 2026. precizirao glavni tužbeni zahtjev nakon provedenog financijskog vještačenje, dok je eventualno kumulirani tužbeni zahtjev precizirao podneskom od 3. srpnja 2026., sukladno odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev 457/2025 od 27. svibnja 2026.

4. Sud je u dokaznom postupku izveo dokaze čitanjem isprava i dokumentacije priloženih spisu i to: Izvadak iz sudskog registra za tuženicu (l.s. 15-21), Zahtjev za izdavanje dokumentacije po kreditu (l.s. 22), Ugovor o kreditu broj 236-116/2006 (l.s. 25-30), Potvrda solemnizacija private isprave posl. Br OU- 464/06 (l.s. 31), zk. Izvadak zemljišnoknjižnog uloška 1525 k.o. Karin (l.s. 33), otplatni plan (l.s. 34-43), obavijest o promjeni kamatne stope po kreditu broj 25315881 (l.s. 44-45), popis uplata za namirenje po kreditu od ugovaranja kredita do 15. Rujna 2015. (l.s. 46-48), izod po kreditu (l.s. 49-52), otplatni plan (l.s. 53-55), izvod po kreditu (l.s. 56-59), otplatni plan (l.s. 60-61), finanijsko vještačenje vještaka za računovodstvo Tomislava Borkovića (l.s. 62-68), izvod po kreditu (l.s. 69-70), Aneks ugovor o kreditu broj 236-116/2006 (l.s. 81), Izračun konvezrije kredita od 5. Studnog 2015. (l.s. 82-83), obavijest p provedenoj konverziji (l.s. 94), otplatni plan (l.s. 95), zahtjev za kredit od 24.4.2006 (l.s. 101), financijsko vještačenje vještakinje Sandre Došen od 26. kolovoza 2025 (l.s. 308.-322), dopuna nalaza i mišljenja od 26.10.2025. (l.s. 339-341), druga dopuna nalaza i mišljenja od 28.3.2026. (l.s. 431-432)

5. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je (glavni) tužbeni zahtjev kao i dio eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva i to za utvrđenje ništetnim djela odredbi čl. 2., 3. i 4. Ugovora o kreditu broj: 236-166/2006 od dana 10.05.2006., zaključenog između tužitelja i tuženika,

čl. 2. iznos, namjena i korištenje kredita

„... u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 64.000,00 chf prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-bank d.d. važećem na dan korištenja kredita...“,

čl. 3. kamatna stopa

„...kamata se obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama, po važećem srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-bank bank d.d. na dan plaćanja...“

čl. 4. otplata kredita

„... u kunskoj protuvrijednosti 469,56 chf obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-bank d.d. na dan plaćanja...“

kao i dio odredbe čl. 6. ugovora o kreditu broj: 236-166/2006 od dana 10.05.2006., zaključenog između tužitelja i tuženika, solemniziran kod javnog bilježnika alkice kolega zubčić iz zadra 15.05.2006. pod brojem ou-464/06-1, u dijelu u kojem je iskazana u valuti švicarski franak, i to dio koji glasi: čl. 6. promjenljivost kamatne stope

„...Nakon promjene kamatne stope, ista se mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta Banke.. korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvata pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s promijenjenom kamatnom stopom...“

5.1. Među strankama je sporno i to da li je sklapanjem Dodatka Ugovora o kreditu sukladno ZIDZPK prestala obveza tuženika da izvrši povrat iznosa koji tužitelj zahtijeva u ovom postupku.

6. Sud nalazi da je glavni tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan, dok je eventualno kumulirani tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

7. Tužitelj u iskazu kojeg je dao pred sudom navodi da je u Gornji Karin došao iz Slavenskog Broda 1996., te da je od Grada Obrovca dobio kuću na privremeno korištenje. Osoba čija je to bila kuća da se vratila nakon rata te da je on iz te kuće morao iseliti, zbog čega da je kupio zemljište za izgradnju obiteljske kuće. Ovaj kredit da je i sklopio upravo zbog izgradnje i dovršetka obiteljske kuće u kojoj je živio zajedno sa suprugom i dvoje djece. Navodi da je u to vrijeme bio zaposlen u PU Zadarskoj te je u to vrijeme plaću primao preko OTP banke. S obzirom da u toj banci nije uspio realizirati kredit a isti mu je bio prijeko potreban radi izgradnje i vraćanja dugova bio je primoran naći drugu banku pa ga je tako jedan poznanik upoznao sa direktoricom tadašnje Hypo banke sada Addiko, Dubravkom Pavičić i ista da mu je sugerirala da mu je najpovoljnije dizanje kredita u valuti Švicarac jer je kamatna stopa bila najpovoljnija, misli da je iznosila 3,99 %, dok je u eurima iznosila 7,5 %. S obzirom na takvu razliku u kamatama te na preporuku službenice Dubravke te se on odlučio ugovor sklopiti u Švicarcima. Navodi da je podigao 64.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti na vremenski period od 15 godina. U početku da su mu rate iznosile nešto manje od 2.000,00 tada HRK da bi narasle do 4.000,00 HRK nakon čega su opet pale na 3.500,00 HRK te je tako ostalo do otplate kredita, kojeg je otplatio 2021. Ističe da je sklopio dodatak ugovor odnosno ovaj kredit je konvertiran i to na način da je od banke dobio poziv da isti sklopiti što je i učinio. Navodi da nije imao mogućnost pregovarati o pojedinim odredbama ugovora već da je dobio tipizirani ugovor te je njegovo bilo samo da ga potpiše. U vrijeme kada je sklopio ugovor da nije bio nositelj OPG niti vlasnik bilo kakvog obrta, a isti da je podigao isključivo za osobne potrebe odnosno kao što je rekao za izgradnju obiteljske kuće. Tvrdi da mu je voditeljica poslovnice bila sugerirano da dovede što više ljudi iz državne službe kako bi oni sklopili ovaj ugovor u Švicarcu, a da će on zauzvrat za svakog tog koji sklopi ugovor imati za 0,5 % manju kamatnu stopu. Tužitelj je naveo da mu je načelno poznato što znači izraz valuta ali ne u CHF, te da nije bio upoznat od službenice banke da može doći do problema odnosno promijena u CHF, te da ga na to u banci nisu upozorili, već da su mu rekli da je kredit u valuti CHF stabilniji nego tada Euro, koji je tek 2006. počeo pojavljivati u Hrvatskoj.

8. U konkretnom slučaju na temelju izvedenih dokaza utvrđene su sljedeće činjenice koje među strankama nisu sporne:

- da je tužitelj s prednikom tuženice HYPO ALPE ADRIA BANKE d.d. sklopio Ugovor o kreditu broj 236-116/2006 sa porazumom o osiguranju novčane tražbine dana 10. svibnja 2006.
- da je ugovor sklopljen na iznos od 64.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke u trajanju od 180 mjesečnih anuiteta,
- da je ugovorena redovna kamata, koja je tijekom postojanja obveze po Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama Odluke o kamatnim stopama Hypo Alpe Adria bank d.d. a na dan sklapanja Ugovora iznosi 3,88 % godišnje.

- da su stranke 2. veljače 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) konverziju kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, kojem su prethodile obavijesti u vidu podneska, izračuna konverzije na dan 30.8.2015., informativni sažetak izračuna konverzije, pregled otvorenih stavki po kreditu na dan 30.9.2015., prijedlog izmjene ugovora o kreditu.
- da je pred Trgovačkim sudom u Zagrebu u spisu predmeta P-1401/2012 vođen kolektivni spor protiv banaka (među njima i protiv tuženika iz predmetne parnice) radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača
- da je u navedenom predmetu 4. srpnja 2013. donesena presuda koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., te broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., koje su pak potvrđene odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. godine, i Rev-2221/18 od 17. rujna 2019.

9. U konkretnom slučaju, sklapanjem Dodatka Ugovora o kreditu, na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" 102/15, dalje u tekstu: ZIDZPK) provedena je konverzija kredita, kojim je promijenjena valuta kredita u Euro, kamatna stopa i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita.

10. Ustavni sud Republike Hrvatske rješenjem broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedloge više fizičkih osoba i osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZIDZPK/15, kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama („Narodne novine“ broj 102/15), te je ocijenio da su navedeni zakoni suglasni s Ustavom.

11. Vrhovni sud Republike Hrvatske donio je rješenje broj Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020., kojim je odgovorio na pitanje o valjanosti sporazuma o konverziji sklopljenog na temelju ZIDZPK-a, u situaciji kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, na način da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15) ima učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

12. Prema odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025-21, sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZIDZPK/15, kojim su stranke iznova, od dana sklapanja Ugovora o kreditu, uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, prestala je obveza tuženice na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetnih odredaba o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF. Navedeni više plaćeni iznosi nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZIDZPK/15 propisao je detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila sklapanju Aneksa Ugovoru o kreditu, kao i njegov sadržaj, čime je tužitelj kao potrošač bio u prilici prije sklapanja Aneksa proučiti njegove odredbe.

12.1. Primjena posebnog propisa, odnosno ZIDZPK/15, derogira primjenu općih odredbi ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene

u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza ugovorenih valjanim Aneksom Ugovoru o kreditu, na način kako je to određeno ZIDZPK/15.

12.2. Potrošači koji su prihvatili konverziju, za razliku od onih koji je nisu prihvatili, učinili su izbor koji je ZIDZPK/15 jasno definirao. Prihvaćanjem konverzije potrošači se više ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Stoga se radilo o valjanom izboru korisnika kredita i potrošača, učinjenom u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje.

12.3. Kao i u navedenoj odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, tako je i u konkretnom slučaju osnovan tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, i to za razdoblje od dana sklapanja osnovnog Ugovora o kreditu do dana prestanka obveze izvršenog konverzijom kredita, odnosno 2. veljače 2016. Navedeni dio nije obuhvaćen obračunom konverzije niti je uređen ZIDZPK/15, pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na temelju članka 1111. i članka 1115. ZOO-a.

13. Slijedom navedenog, zaključci većine izneseni u citiranoj odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske primjenjivi su i na konkretni slučaj. Visina pripadajućeg iznosa utvrđena je na temelju financijskog vještačenja po stalnom sudskom vještaku za računovodstvo, financije i marketing Sandri Došen, dipl. oec., koje ovaj sud prihvaća u cijelosti, ocjenjujući ga stručnim i objektivnim, danim u skladu s pravilima struke te temeljito i stručno obrazloženim.

14. Slijedom svega navedenog, sud je u cijelosti odbio glavni tužbeni zahtjev, te je djelomično odbio eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, te je djelomično prihvatio eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, kako je i odlučeno u točki 3. Izreke ovog rješenja.

15. Neosnovano tuženica ističe da bi uređenje tužbenog zahtjeva nakon provedenog financijskog vještačenja te odluke VSRH bila preinaka tužbenog zahtjeva. U odluci VSRH Rev-457/25 preinaka tužbenog zahtjeva u ovakvim okolnostima smatra se dopuštenom te tuženik ne može osporavati takvu preinaku kao neodpuštenu. Navedeno proizlazi iz zaključka sastanaka Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 26. studenog 2021., koji potvrđuju dopuštenost takve preinake. Naime, preinaka tužbenog zahtjeva u ovom slučaju nije promjena pravne osnove, već preciziranje i povećanje zahtjeva temeljenog na istim činjenicama i pravnim osnovama, što je u skladu s člankom 191. stavkom 2. ZPP-a.

16. U odnosu na prigovor zastare, ističe se da isti prigovor ovaj sud nalazi neosnovanim. Naime, prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zauzeto je shvaćanje da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva prema kojem su stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile temeljem ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08 i 78/15, dalje u tekstu: ZOO), kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Nadalje, prema stavu VSRH-a zastara za podnošenje

individualnih restitucijskih zahtjeva s osnove ništetne valutne klauzule je prekinuta donošenjem Presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, PŽ-6632/17 od 17. lipnja 2018. te petogodišnji zastarni rok počinje iznova teći od 14. lipnja 2018. Pa kako je tužba u ovom predmetu podnesena 12. lipnja 2019., nije istekao zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO, zbog čega je prigovor zastare od strane tuženice neosnovan.

17. S obzirom da je tužitelj djelomično uspio u ovom postupku, tako da mu je djelomično usvojen eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, sud je sukladno odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a, odlučio da svaka stranka snosi svoj trošak ovog postupka, kako je odlučeno u točki 3. IV izreke ove presude.

Benkovac, 27. kolovoza 2026.

Sutkinja
Danijela Števanja

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka, u roku od 15 dana od dana objave, odnosno primitka prijepisa ove odluke, ovisno o ispunjenju uvjeta iz čl. 335. ZPP. Stranci, koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok žalbe teče od dana primitka iste.

DNA:

- Tužitelju po punomoćniku
- Tuženici po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088c-3a3a2**

Kontrolni broj: **09a70-80854-b0242**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.